

Thema: Aanvaard elkaar

Tekst: Romeinen 15: 7

Liturgie: Lied voor de dienst: EL 212: 1,2: Heer, wat een voorrecht
Welkom
Lied 971: 1,2,3: Zing een nieuw lied
Stilte en begroeting
Klein gloria
Gebed
Kinderkerk
Zingen: Samen in het licht
Lezen: [Romeinen 14: 1-6](#) en [Romeinen 15: 1-13](#)
Lied 133: 1,2,3: Zie toch hoe goed
Overdenking
Zingen: Samen zoeken (melodie: Vreugde, vreugde, louter vreugde, EL 357)
Collecte
Inleiding op het avondmaal en gebed
Lied 385: De tafel van samen
Inzettingswoorden
Lied 381: 1,2,5: Genadig Heer, die al mijn zwakheid weet
Viering
Lied 381: 6: U wil ik danken, grote Levensvorst
Dankgebed: Onze Vader
Lied 968: 1,2,5 De ware kerk des Heren
Zegen
Amen, amen, amen.

Paulus, wat doe je nou?

Ik kan je nu even niet meer volgen.

Je spreekt jezelf gewoon tegen.

Nou heb je zulke mooie woorden gezegd over eensgezindheid en over het elkaar aanvaarden.
Nou heb je zo mooi uitgelegd, dat Jezus Christus zowel voor de Joden als voor de heidenen is gekomen.

Maar dan heb je het opeens over sterken en zwakken.

Wij, de sterken, moeten de zwakken helpen.

Wij, de sterken.

Dat komt er ook nog eens bij.

Want zo zie jij dus jezelf. Jij vindt dat jij bij de sterken hoort.

Nou, dan breekt m'n klomp helemaal.

Wat blijft er dan nog over van die eensgezindheid en van dat elkaar aanvaarden.

Nee, dan moet je dat vooral doen, zeg.

Wij, de sterken, moeten de zwakken helpen.

Dat klinkt zo denigrerend en zo kleinerend als maar kan.

Alsof de zwakken het minder goed doen.

Zij zijn wel gelovig, maar de sterken zijn toch veel beter.

Nee, Paulus, ik ben niet zo gelukkig met die woorden, die jij gebruikt.

Ik zou het zelf op een andere manier willen verwoorden.

Want ik begrijp wel wat je bedoelt.

Je wilt dat de mensen in de gemeente elkaar aanvaarden.

Daar gaat het jou om en daar wijd je in deze brief maar liefst 36 verzen aan (Rom. 14:1 - 15:13).

En ik begrijp ook, waarom je daar de aandacht op vestigt.

In de gemeente van Rome zijn spanningen, die voor je het weet tot grote conflicten kunnen leiden.

De gemeente is een gemengd gezelschap van Joden en heidenen.

Dat is natuurlijk heel erg mooi, maar het brengt ook problemen met zich mee.

Daar kom je wel achter, als je de hele brief leest en dat blijkt ook wel uit die twee stukjes, die we zojuist samen hebben gelezen.

Er werd namelijk heel verschillend gedacht over bepaalde zaken,

Bijvoorbeeld over het eten van vlees, dat aan de goden van die tijd was gewijd.

Er werden in de tempels van die goden offers gebracht. En het vlees, dat over bleef, werd door de slagers verkocht. Dat kon je kopen en eten.

Dat gaf in de gemeente van Rome wel wat spanning.

Er was een groep, de “sterken”, die er geen problemen mee hadden om dat vlees te kopen en te eten. Het is gewoon vlees en er kan je niks gebeuren. De afgoden bestaan niet, dus kun je ook niet onder hun invloed komen.

Maar daartegenover stond een groep, de “zwakken”, die dat vlees absoluut niet zouden kopen, laat staan zouden eten. Dat vlees is besmet en je weet maar nooit, wat je daarmee binnenhaalt.

Een groep die er zus over denkt en een groep die er zo over denkt.

Dat kennen wij ook wel.

Neem nou het uitgaansleven. Een avondje stappen.

De één zegt: Ja, leuk. Gezellig!

En een ander heeft daar moeite mee. Dat is te werelds en daarom best gevaarlijk.

Dan heb je natuurlijk ook het bekende ijsje op zondag. En laten we dat ook wat breder trekken naar de zondagsbesteding. Daar wordt ook verschillend over gedacht.

En -om nog een voorbeeld te noemen- wie mag aan het einde van de dienst de zegen met opgeheven handen uitspreken? Mogen dat alleen de predikanten doen? Of zou een kerkelijk werker dat ook mogen doen? Een ambtsdrager of ander gemeentelid?

De één dankt daar ruimer over dan de ander.

En zo was dat ook bij die “sterken” en “zwakken” in de gemeente van Rome.

En als het gaat om die termen “sterk” en “zwak”, dan denk ik: What’s in a name?

Want die “zwakken” zullen dat wel omdraaien. Zij brengen immers offers! Zij hebben er iets voor over! Dus wie zijn nou de “sterken”? Zij toch zeker!

Die anderen, die zijn zwak. Die zijn slap. Die bieden totaal geen weerstand.

Dus, what’s in a name?

Misschien kun je daarom beter spreken over flexibel zijn. Je hebt meer en minder flexibele christenen. De één denkt wat ruimer dan de ander. En een derde zit wel heel strak in het pak.

Hier in Rome gaat het om staan in de vrijheid. De één durft daar meer in te staan dan de ander. Maar dat maakt je niet tot een beter of een slechter christen. En daar moet je elkaar ook niet om veroordelen door te zeggen: “Wat jij doet, dat kan helemaal niet. Dat is helemaal verkeerd.” Nee, Paulus, heeft het juist over heel iets anders. Hij heeft het over elkaar aanvaarden.

En elkaar aanvaarden, dat is niet de ander overtuigen van je eigen gelijk. Dat is ook niet provoceren, door maar lekker toch dat offervlees te kopen en dat zo opvallend mogelijk op te eten. Aanvaarden wil ook niet zeggen dat je de verschillen op moet ruimen. Nee, die verschillen die zijn er gewoon. Die horen er bij.

Dat heeft te maken met onze verschillende karakters. De één is stug en de ander is wat meegaander. Het heeft ook te maken met je opvoeding. Dat vormt je en dat neem je mee. En dan heb je ook nog je ervaringen. De dingen die je hebt meegemaakt. Dat kan ook een rol spelen in hoe je bent en hoe je denkt. En als je kijkt naar de verschillende grondsoorten, dan zou dat ook nog een rol kunnen spelen. Want de minsken fan de klei binne hiel oars dan de minsken fan de sângrûn of fan it fean.

En dat zijn dingen, die je niet zo maar kunt veranderen. En dat hoeft ook niet.

Het gaat om het aanvaarden. Dat is: dat je elkaar daarin de ruimte geeft. Dat je elkaar respecteert en dat je daarin ook rekening met elkaar houdt, door geen aanstoot te geven en ook geen aanstoot te nemen. De één is niet meer of beter dan de ander. Maar allebei heb je hetzelfde doel. En dat is de Here dienen. Je leeft en je doet het voor de Here.

In Romeinen 14 vers 6 brengt Paulus dat heel duidelijk onder woorden:

Wie een feestdag viert, doet dat om de Heer te eren; wie alles eet, doet dat om de Heer te eren, en hij dankt God voor zijn voedsel. Wie iets niet wil eten, laat het staan om de Heer te eren, en ook hij dankt God.

Vandaag vieren wij het heilig avondmaal. Dat doen we om gevoed en gesterkt te worden in ons geloof. We laten daarmee zien dat we de Here Jezus nodig hebben. Dat we niet zonder Hem kunnen.

En dat vieren we met elkaar. Dat vieren we samen. Met al onze karakters. Met al onze ervaringen. Met al onze vragen. Met onze verschillende afkomsten. Zo zitten we samen aan de voeten van onze Heiland.

En Jezus aanvaardt ons.
Hij aanvaardt jou met jouw stugge karakter.
Hij aanvaardt jou met jouw ruimere denkbeelden.
En jou met al je vragen.
En ook jou met je opstandigheid.

Als je daar over nadenkt, dan is dat toch zo'n groot wonder, hè.
Want hoe kan het, dat Hij mij aanvaardt?
Wie ben ik, dat ik bij Hem mag komen?
En toch zegt Hij: Kom maar, zoals je bent.
Kom maar, met jouw karakter en met jouw mening.
Kom maar, want Ik heb ook voor jou mijn leven gegeven.
Ik ben ook voor jou door dood en graf heengegaan.

Dat is wat!
Dat werpt een heel ander licht op al die verschillen en op al die meningen.
Want het gaat allereerst om het aanvaard worden door Christus.
En als je dat beseft, dan ga je ook anders kijken naar elkaar.

Moet je eens horen wat Paulus dan schrijft:

Aanvaard elkaar daarom ter ere van God, zoals Christus u heeft aanvaard.

En dan leg ik even de vinger bij dat woordje *zoals*.
Aanvaard elkaar, zoals Christus u heeft aanvaard.

Dat betekent, daar ligt het geheim van het elkaar aanvaarden.
Dat is de bron, waaruit het elkaar aanvaarden opwelt.
Zijn aanvaarding doet ons elkaar aanvaarden.
Zijn liefde en Zijn genade maakt ons open voor elkaar.
Zijn liefde voor jou.
Voor jouw broeders en zusters.
Voor diegene die naast je zit.
Maar ook voor diegene die wat verder van je afzit en met wie het misschien ook wel eens botst.

Paulus laat het elkaar aanvaarden uitlopen op een prachtig gebed.
Die woorden in vers 13:

*Moge God, die ons hoop geeft, u in het geloof geheel en al vervullen met vreugde en vrede,
zodat uw hoop overvloedig zal zijn door de kracht van de heilige Geest.*

Dat heeft alles te maken met het elkaar aanvaarden.
Want het gaat daar om vreugde en vrede.
Maar hoe kun je dat hebben als je de ander niet aanvaardt?
Als je je afsluit voor de ander.
Je blokt hem of haar.

Nou dan voel je wel aan, dat er iets scheef zit.
En dat zit je dan ook dwars. Dat vreet aan je.
Althans, dat hoop ik dan.

Juist als je elkaar aanvaardt, als je elkaar de ruimte geeft om te zijn wie je bent, dan kan er iets moois groeien. De vreugde en ook de vrede.

Daar krijgt God de ruimte om ons te vervullen met Zijn liefde en met Zijn heilige Geest.

Psalm 133 zegt het zo mooi.

Waar liefde woont, gebiedt de Heer zijn zegen; daar woont Hij zelf, daar wordt zijn heil verkregen; en leven tot in eeuwigheid.

Ik hoop dat we zo samen het avondmaal kunnen vieren.

Als verschillenden mensen met één doel. Met één verlangen. Namelijk om Hem te dienen.

De Here Jezus, die voor ons Zijn lichaam en Zijn bloed heeft gegeven ... en ... die ons aanvaardt en ook vanmorgen tegen ons zegt: *Kom maar. Kom zoals je bent en laat je door Mij vullen met vreugde en ... met vrede.*

Amen

Piet Hulshof
26 januari 2014